

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (trešā palāta)

2022. gada 6. oktobrī*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Kopējā transporta politika – Direktīva 2006/126/EK – 11. panta 2. un 4. punkts – Mehāniskā transportlīdzekļa vadīšanas tiesību atņemšana uz laiku – Vadītāja apliecība, ko izsniedz pastāvīgās dzīvesvietas dalībvalsts apmaiņā pret citā dalībvalstī izsniegtu vadītāja apliecību – Pirmās dalībvalsts atteikums izpildīt otrās dalībvalsts lēmumu par transportlīdzekļu vadīšanas tiesību atņemšanu uz laiku – Otrās dalībvalsts pienākums neatzīt tās teritorijā uz laiku atņemtās vadītāja apliecības derīgumu

Lietā C-266/21

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Sofiyski gradski sad* (Sofijas pilsētas tiesa, Bulgārija) iesniegusi ar lēmumu, kas pieņemts 2021. gada 26. aprīlī un kas Tiesā reģistrēts tajā pašā dienā, kriminālprocesā pret

HV,

piedaloties:

Sofiyska gradska prokuratura,

TIESA (trešā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētāja K. Jirimēe [*K. Jürimäe*], tiesneši N. Jēskinens [*N. Jääskinen*], M. Safjans [*M. Saffan*], N. Pisarra [*N. Piçarra*] (referents) un M. Gavalecs [*M. Gavalec*],

ģenerālvokāts: Ž. Rišārs Delatūrs [*J. Richard de la Tour*],

sekretārs: A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā apsvērumus, ko snieguši:

- Vācijas valdības vārdā – *J. Möller, A. Hoesch un D. Klebs*, pārstāvji,
- Spānijas valdības vārdā – *M. J. Ruiz Sánchez*, pārstāve,
- Ungārijas valdības vārdā – *M. Z. Fehér un R. Kissné Berta*, pārstāvji,

* Tiesvedības valoda – bulgāru.

– Eiropas Komisijas vārdā – *S. Grünheid, P. Messina* un *I. Zaloguin*, pārstāvji,

ņemot vērā pēc ģenerālvokāta uzklauššanas pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerālvokāta secinājumiem,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Padomes Pamatlēmuma 2008/947/TI (2008. gada 27. novembris) par savstarpējas atzīšanas principa piemērošanu tādiem spriedumiem un probācijas lēmumiem, kuri paredzēti probācijas pasākumu un alternatīvu sankciju uzraudzībai (OV 2008, L 337, 102. lpp.), 2. panta 4. punktu un 4. panta 1. punkta d) apakšpunktu, kā arī par Eiropas Parlamenta Direktīvas 2006/126/EK (2006. gada 20. decembris) par vadītāju apliecībām (OV 2006, L 403, 18. lpp.) 11. panta 2. un 4. punktu.
- 2 Šis lūgums ir iesniegts tiesvedībā par Bulgārijā pasludināta lēmuma par transportlīdzekļa vadīšanas tiesību atņemšanu uz laiku izpildi Spānijā pret Spānijā dzīvojošu personu, kurai ir pēdējā minētajā dalībvalstī izsniegta vadītāja apliecība apmaiņā pret pirmajā dalībvalstī izdotu vadītāja apliecību.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

Pamatlēmums 2008/947

- 3 Pamatlēmuma 2008/947 1. panta “Mērķi un darbības joma” 2. punktā ir noteikts:

“Šo pamatlēmumu piemēro tikai:

- a) spriedumu un, attiecīgā gadījumā, probācijas lēmumu atzīšanai;
- b) lai nodotu atbildību par probācijas pasākumu un alternatīvo sankciju uzraudzību;

[..]

kā minēts un paredzēts šajā pamatlēmumā.”

- 4 Šī pamatlēmuma 2. pants “Definīcijas” ir formulēts šādi:

“Šajā pamatlēmumā:

[..]

- 4) “alternatīvā sankcija” ir sankcija, kas nav brīvības atņemšanas sods, ar brīvības atņemšanu saistīts pasākums vai finansiāla sankcija, kas nosaka pienākumu vai rīkojumu;

[..].”

- 5 Minētā pamatlēmuma 4. panta, kas attiecas uz “Probācijas pasākumu un alternatīvo sankciju veidiem”, 1. punktā ir paredzēts:

“Pamatlēmumu piemēro šādiem probācijas pasākumiem un alternatīvajām sankcijām:

[..]

d) rīkojumi, kas attiecas uz uzvedību, pastāvīgo dzīvesvietu, izglītību un apmācību, atpūtas pasākumiem, vai kuros minēti profesionālas darbības ierobežojumi vai kārtība;

[..].”

- 6 Šī paša pamatlēmuma 6. panta “Procedūra sprieduma un, attiecīgā gadījumā, probācijas lēmuma pārsūtīšanai” 1. punktā ir noteikts:

“Ja, piemērojot 5. panta 1. vai 2. punktu, sprieduma valsts kompetentā iestāde nosūta spriedumu un, attiecīgā gadījumā, probācijas lēmumu citai dalībvalstij, tā nodrošina, ka sūtījumam ir pievienots apliecinotais dokuments, kura standarta veidlapa ir I pielikumā.”

Direktīva 2006/126

- 7 Direktīvas 2006/126 15. apsvērumā ir noteikts:

“Ar ceļu satiksmes drošību saistītu iemeslu dēļ dalībvalstīm būtu jāspēj visiem transportlīdzekļu vadītāju apliecību turētājiem, kas ieguvuši pastāvīgu dzīvesvietu to teritorijā, piemērot savas tiesību normas par transportlīdzekļu vadītāju apliecību atņemšanu, aizturēšanu [atņemšanu uz laiku], atjaunošanu vai anulēšanu.”

- 8 Atbilstoši šīs direktīvas 2. panta 1. punktam “[d]alībvalstu izsniegtas vadītāju apliecības ir savstarpēji atzītas”.

- 9 Minētās direktīvas 11. panta “Dažādi noteikumi par vadītāju apliecību apmaiņu, atņemšanu, aizvietošanu un atzīšanu” 1., 2. un 4. punktā ir noteikts:

“1. Ja dalībvalsts izsniegtas derīgas iekšzemes vadītāja apliecības turētājs pārceļas uz pastāvīgu dzīvesvietu citā dalībvalstī, viņš var lūgt savu vadītāja apliecību apmainīt pret līdzvērtīgu vadītāja apliecību. [..]

2. Ievērojot krimināltiesību aktu un policijas tiesību aktu teritoriālo principu, dalībvalsts, kurā personai ir pastāvīga dzīvesvieta, uz citā dalībvalstī izsniegtas vadītāja apliecības turētāju var attiecināt savus valsts noteikumus par transportlīdzekļu vadīšanas tiesību ierobežošanu, pārtraukšanu [atņemšanu uz laiku], atņemšanu vai anulēšanu un vajadzības gadījumā šai nolūkā apmainīt vadītāja apliecību.

[..]

4. Dalībvalsts atsakās izsniegt vadītāja apliecību pretendētājam, kura vadītāja apliecība citā dalībvalstī ir ierobežota, atņemta uz laiku vai atņemta pavisam.

Dalībvalsts atsakās atzīt jebkuras vadītāja apliecības derīgumu, ko izdevusi kāda cita dalībvalsts personai, kuras vadītāja apliecība izdevējas valsts teritorijā ir ierobežota, atņemta uz laiku vai atņemta pavisam.

Dalībvalsts var arī atteikties izsniegt vadītāja apliecību pretendentam, kura vadītāja apliecība citā dalībvalstī ir anulēta.”

- 10 Šīs pašas direktīvas 12. panta “Pastāvīga dzīvesvieta” pirmajā daļā ir paredzēts:

“Šajā direktīvā “pastāvīga dzīvesvieta” ir vieta, kur persona parasti dzīvo, tas ir, vismaz 185 dienas katrā kalendārā gadā personīgu un darba saistību dēļ vai, ja personai nav darba saistību, personīgo saistību dēļ, kas liecina par attiecīgās personas ciešu saistību ar vietu, kur tā dzīvo.”

- 11 Saskaņā ar Direktīvas 2006/126 15. panta “Savstarpēja palīdzība” pirmo teikumu:

“Dalībvalstis palīdz cita citai īstenot šo direktīvu un apmainās ar informāciju par vadītāju apliecībām, ko tās ir izdevušas, apmainījušas, aizvietojušas, atjaunojušas vai atņēmušas.”

Bulgārijas tiesības

- 12 Saskaņā ar *Nakazatelen kodeks* (Kriminālkodekss, turpmāk tekstā – “NK”) 78.a pantu:

“(1) Pilngadīgu personu no kriminālatbildības atbrīvo [kompetentā] tiesa un piemēro tai administratīvu sodu 1000 līdz 5000 [Bulgārijas levu (BGN) (aptuveni no 500 līdz 2500 EUR)] apmērā, ja vienlaikus ir izpildīti šādi nosacījumi:

- a) par tīšu noziedzīgu nodarījumu ir paredzēta brīvības atņemšana uz laiku līdz trim gadiem vai cits vieglāks sods vai par aiz neuzmanības izdarītu noziedzīgo nodarījumu – brīvības atņemšana uz laiku līdz pieciem gadiem vai cits vieglāks sods;
- b) noziedzīgā nodarījuma izdarītājs nav nedz notiesāts publiskās apsūdzības krimināllietā, nedz atbrīvots no kriminālatbildības saskaņā ar šīs nodaļas noteikumiem;
- c) ir atlīdzināts noziedzīgā nodarījuma izraisītais mantiskais kaitējums.

[..]

(4) Tiesa, kas piespriež 1. punktā minēto naudas sodu, var arī piespriest administratīvu sodu uz laiku līdz trim gadiem, atņemot tiesības ieņemt konkrētu amatu vai veikt konkrētu profesionālo darbību, ja par šo noziedzīgo nodarījumu ir paredzēta šo tiesību atņemšana.”

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

- 13 Ar 2018. gada 26. jūnija spriedumu, kas kļuvis galīgs 2019. gada 20. novembrī, *Sofiyski gradski sad* (Sofijas pilsētas tiesa, Bulgārija), kas ir iesniedzējtiesa šajā lietā, ir atzinusi HV par vainīgu mehāniskā transportlīdzekļa vadīšanā Bulgārijas teritorijā, kur tas pārkāpis ceļu satiksmes noteikumus un aiz neuzmanības nodarījis vidēji smagus miesas bojājumus vairāk nekā vienai personai. Pamatojoties uz NK 78.a panta 1. punktu, šī tiesa atbrīvoja HV no kriminālatbildības par šo nodarījumu un uzlika tam administratīvo naudas sodu 1000 BGN (aptuveni 500 EUR).

Turklāt, piemērodama NK 78.a panta 4. punktu, minētā tiesa nolēma atņemt HV tiesības vadīt mehānisko transportlīdzekli uz sešiem mēnešiem, skaitot no dienas, kad šis spriedums kļuva galīgs.

- 14 Iesniedzējtiesas prokurors to informēja, ka šī atņemšana uz laiku nevar tikt īstenota Bulgārijas teritorijā, jo HV pastāvīgi dzīvo Spānijā, un ka viņa Bulgārijas iestāžu izsniegtā vadītāja apliecība ir tikusi apmainīta pret līdzvērtīgu Spānijas iestāžu izsniegtu apliecību.
- 15 2020. gada 27. oktobrī iesniedzējtiesa izdeva apliecinošo dokumentu atbilstoši Pamatlēmumam 2008/947, kas nosūtīts *Juzgado Central de lo Penal* (Valsts krimināltiesā, Spānija). Šī apliecinošā dokumenta j) iedaļas 4. punktā “Probācijas pasākuma(-u) vai aizstājošā soda (-u) raksturs” bija atzīmēta ailīte “rīkojumi, kas attiecas uz uzvedību, pastāvīgo dzīvesvietu, izglītību un apmācību, atpūtas pasākumiem, vai kuros minēti profesionālas darbības ierobežojumi vai kārtība”. Šīs iedaļas 5. punktā bija precizēts, ka aizvietojošo sodu veido tiesību vadīt mehānisko transportlīdzekli atņemšana uz sešiem mēnešiem.
- 16 2021. gada 17. februāra nolēmumā *Juzgado Central de lo Penal* (Valsts krimināltiesā) atteicās atzīt pārsūtīto spriedumu un izpildīt HV piespriesto sodu, jo tas nav ietverts to sodu vidū, kas paredzēti 2014. gada 20. novembra *Ley 23/2014 de reconocimiento mutuo de resoluciones penales en la Unión Europea* (Likums 23/2014 par spriedumu krimināllietās savstarpēju atzīšanu Eiropas Savienībā; *BOE* Nr. 282, 2014. gada 21. novembris, 1. lpp.) un pamatlēmumos par sodu vai probācijas lēmumu izpildi Eiropas Savienībā. Šī tiesa savu atteikumu pamatoja arī ar Direktīvu 2006/126.
- 17 Iesniedzējtiesa uzskata, ka šis atteikums padara neiespējamu HV piespriestās transportlīdzekļa vadīšanas tiesību atņemšanas uz laiku efektīvu izpildi, kas *de facto* izraisa viņa nesodāmību. Tomēr šāds lēmums izrietot no Pamatlēmuma 2008/947, jo tas esot “aizstājošs sods”, kas prasa “rīkojum[u], kas attiecas uz uzvedību” šī pamatlēmuma 2. panta 4. punkta un 4. panta 1. punkta d) apakšpunkta izpratnē.
- 18 Šī tiesa arī uzskata, ka krimināltiesību aktu un policijas tiesību aktu teritorialitātes princips, kas noteikts Direktīvas 2006/126 11. panta 2. punktā, ir pretrunā spriedumu krimināllietās savstarpējas atzīšanas principam, kurš precizēts Pamatlēmumā 2008/947. Tā uzskata, ka rodas jautājums, kurš no šiem diviem Savienības tiesību aktiem ir piemērojams, lai noteiktu, vai saskaņā ar šo pamatlēmumu ir jānosūta *Juzgado Central de lo Penal* (Valsts krimināltiesā) jauns apliecinošs dokuments.
- 19 Šajos apstākļos *Sofiyski gradski sad* (Sofijas pilsētas tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:
 - “1) Vai tiesas spriedumi krimināllietās, ar kuriem par noziedzīgiem nodarījumiem saistībā ar ceļu satiksmes noteikumu pārkāpumiem un aiz neuzmanības nodarītiem vidēji smagiem miesas bojājumiem to izdarītājam tiek piespriests administratīvs sods, uz noteiktu laiku atņemot transportlīdzekļa vadīšanas tiesības, ietilpst [Pamatlēmuma 2008/947], 2. panta 4. punkta un 4. panta 1. punkta d) apakšpunkta piemērošanas jomā?
 - 2) Vai [Direktīvas 2006/126] 11. panta 2. punkta un 4. punkta pirmās līdz trešās daļas noteikumi dalībvalstij, kurā pastāvīgi dzīvo šis valsts izdotas vadītāja apliecības turētājs, ir pamats atteikumam atzīt un izpildīt administratīvu sodu, kas, uz laiku atņemot mehāniskā transportlīdzekļa vadīšanas tiesības, piespriests citā dalībvalstī par tādu noziedzīgu

nodarījumu kā ceļu satiksmes noteikumu pārkāpums un citai personai aiz neuzmanības nodarīti vidēji smagi miesas bojājumi, ja šis noziedzīgais nodarījums ir izdarīts laikā, kad tā izdarītājam pēc sprieduma pasludināšanas valstī sākotnēji izdotās vadītāja apliecības apmaiņas bija tā dzīvesvietas valsts izdota vadītāja apliecība?”

Par pieņemamību

- 20 Vācijas valdība pauž šaubas par lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu pieņemamību, norādot, ka iesniedzējtiesā netiek izskatīta neviena tiesvedība un ka tā, šķiet, vēlas saņemt apstiprinājumu, ka Spānijas iestādes ir pārkāpušas Savienības tiesības, kas nevar būt lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu priekšmets.
- 21 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru tikai valsts tiesai, kura izskata strīdu un kurai ir jāuzņemas atbildība par pieņemamo tiesas nolēmumu, ņemot vērā lietas īpatnības, ir jāizvērtē gan prejudiciālā nolēmuma nepieciešamība, lai tā varētu pieņemt savu nolēmumu, gan to jautājumu atbilstība, kurus tā uzdod Tiesai. No minētā izriet, ka uz jautājumiem par Savienības tiesībām attiecas atbilstības prezumpcija. Atteikties lemt par valsts tiesas uzdotu prejudiciālo jautājumu Tiesa var tikai tad, ja ir acīmredzams, ka lūgtajai Savienības tiesību interpretācijai nav nekāda sakara ar pamatlietas apstākļiem vai tās priekšmetu, ja problēmai ir hipotētisks raksturs vai arī ja Tiesai nav zināmi faktiskie un tiesiskie apstākļi, kas vajadzīgi, lai sniegtu lietderīgu atbildi uz tai uzdotajiem jautājumiem (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2021. gada 23. novembris, IS (Rikojuma par prejudiciālu jautājumu uzdošanu prettiesiskums), C-564/19, EU:C:2021:949, 60. un 61. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra).
- 22 Šajā ziņā no paša LESD 267. panta formulējuma izriet, ka lūgtajam prejudiciālajam nolēmumam ir jābūt “vajadzīgam”, lai iesniedzējtiesa varētu “sniegt spriedumu” lietā, kuru tā izskata (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2020. gada 26. marts, *Miasto Łowicz un Prokurator Generalny*, C-558/18 un C-563/18, EU:C:2020:234, 45. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).
- 23 Šajā gadījumā no lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu izriet, ka iesniedzējtiesai, kurā vērsās prokuratūra, ir jālemj par veidu, kādā izpildīt attiecībā uz HV pieņemto lēmumu uz laiku atņemt viņam mehāniskā transportlīdzekļa vadīšanas tiesības tiesvedībā, ko tā izskata. Šajā kontekstā, kā tas norādīts šī sprieduma 18. punktā, šai tiesai rodas jautājums, vai, lai noteiktu, vai *Juzgado Central de lo Penal* (Valsts krimināltiesa) ir jāiesniedz jauns apliecināošs dokuments atbilstoši šim pamatlēmumam, tai ir jāpamatojas uz Direktīvu 2006/126 vai Pamatlēmumu 2008/947.
- 24 Līdz ar to lūgtā Savienības tiesību interpretācija šķiet nepieciešama, lai iesniedzējtiesa varētu taisīt spriedumu.
- 25 Šādos apstākļos šis lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir pieņemams.

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par otro jautājumu

- 26 Ar šo jautājumu, kas ir jāizskata kā pirmais, iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Direktīvas 2006/126 11. panta 2. punkta un 4. punkta otrās daļas noteikumi, lasot tos kopsakarā, ir jāinterpretē tādējādi, ka saskaņā ar tiem dalībvalstī, kurā ir šis dalībvalsts izsniegtas vadītāja

apliecības turētāja pastāvīgā dzīvesvieta, ir atļauts neatzīt un neizpildīt savā teritorijā lēmumu, ar kuru tiek uz laiku atņemtas tiesības vadīt mehānisko transportlīdzekli un kuru cita dalībvalsts ir pieņēmusi pret šo turētāju par šīs valsts teritorijā izdarītu ceļu satiksmes noteikumu pārkāpumu, tostarp, ja šī vadītāja apliecība ir izdota apmaiņā pret vadītāja apliecību, kas iepriekš izdota dalībvalstī, kurā izdarīts minētais ceļu satiksmes noteikumu pārkāpums.

- 27 Pirmkārt, no Direktīvas 2006/126 11. panta 2. punkta kopsakarā ar tās 15. apsvērumu izriet, ka ceļu satiksmes drošības apsvērumu dēļ un ar nosacījumu, ka tiek ievērots krimināltiesību aktu un policijas tiesību aktu teritorialitātes princips, dalībvalsts, kurā atrodas citā dalībvalstī izdotas vadītāja apliecības turētāja pastāvīgā dzīvesvieta šīs direktīvas 12. panta izpratnē, var šai personai piemērot savas valsts tiesību normas par šo transportlīdzekļu vadīšanas tiesību ierobežošanu, pārtraukšanu, atņemšanu vai anulēšanu un vajadzības gadījumā šai nolūkā apmainīt vadītāja apliecību. Tātad šī tiesību norma attiecas uz situāciju, kad vadītāja apliecības turētāja pastāvīgā dzīvesvieta ir dalībvalstī, kas nav šīs apliecības izdevēja dalībvalsts (pēc analogijas skat. spriedumu, 2015. gada 23. aprīlis, *Aykul*, C-260/13, EU:C:2015:257, 52. punkts).
- 28 Šajā gadījumā HV vadītāja apliecību viņam ir izsniegusi viņa pastāvīgās dzīvesvietas dalībvalsts apmaiņā pret vadītāja apliecību, ko viņam bija izsniegusi dalībvalsts, kurā attiecībā uz HV tika pieņemts lēmums par viņa vadīšanas tiesību atņemšanu uz laiku saistībā ar šīs pēdējās minētās teritorijā izdarīto ceļu satiksmes noteikumu pārkāpumu, kas tiek aplūkots pamatlietā. Tātad uz šo situāciju neattiecas Direktīvas 2006/126 11. panta 2. punkts. Proti, tiklīdz šī persona ir apmainījusi pirmajā dalībvalstī iegūto vadītāja apliecību pret vadītāja apliecību, ko izsniegusi pastāvīgās dzīvesvietas dalībvalsts, tā vairs nav uzskatāma par “citas dalībvalsts izsniegtas vadītāja apliecības turētāju” šīs tiesību normas izpratnē.
- 29 Otrkārt, attiecībā uz Direktīvas 2006/126 11. panta 4. punktu ir jānorāda, ka saskaņā ar šī punkta otro daļu dalībvalsts atsakās atzīt jebkuras citas dalībvalsts izsniegtas vadītāja apliecības derīgumu personai, kuras vadītāja apliecība tās teritorijā ir ierobežota, atņemta uz laiku vai atņemta pavisam. No vārdkopas “atsakās atzīt” izriet, ka šajā tiesību normā attiecīgajai dalībvalstij ir nevis paredzēta iespēja, bet gan pienākums (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2012. gada 26. aprīlis, *Hofmann*, C-419/10, EU:C:2012:240, 53. punkts, un 2020. gada 28. oktobris, *Kreis Heinsberg*, C-112/19, EU:C:2020:864, 37. punkts).
- 30 Direktīvas 2006/126 11. panta 4. punkta otrā daļa attiecas uz pasākumiem, kas veikti saskaņā ar kādas dalībvalsts krimināltiesību aktiem un policijas tiesību aktiem un kas ietekmē citas dalībvalsts izsniegtas vadītāja apliecības derīgumu šīs dalībvalsts teritorijā (spriedums, 2015. gada 23. aprīlis, *Aykul*, C-260/13, EU:C:2015:257, 61. punkts). Tādējādi šajā tiesību normā paredzētā pienākuma mērķis ir nodrošināt efektīvu tāda lēmuma par transportlīdzekļa vadīšanas tiesību atņemšanu uz laiku izpildi, kas pasludināts tās dalībvalsts teritorijā, kura to pieņēmusi, atbilstoši krimināltiesību aktu un policijas tiesību aktu teritorialitātes principam, kas noteikts šīs direktīvas 11. panta 2. punktā. Proti, saskaņā ar šo principu tikai dalībvalsts, kuras teritorijā ir izdarīts ceļu satiksmes noteikumu pārkāpums, ir tiesīga par to sodīt, vajadzības gadījumā pieņemot lēmumu par transportlīdzekļa vadīšanas tiesību atņemšanu uz laiku (pēc analogijas skat. spriedumus, 2008. gada 20. novembris, *Weber*, C-1/07, EU:C:2008:640, 38. punkts, un 2015. gada 23. aprīlis, *Aykul*, C-260/13, EU:C:2015:257, 62. punkts).
- 31 No tā izriet, ka Direktīvas 2006/126 11. panta 4. punkta otrā daļa, lasot to krimināltiesību aktu un policijas tiesību aktu teritorialitātes principa kontekstā, nenozīmē, ka lēmums par transportlīdzekļu vadīšanas tiesību atņemšanu uz laiku, kas pasludināts kādas dalībvalsts teritorijā, būtu jāatzīst un jāizpilda citās dalībvalstīs, tostarp tajā, kurā vadītāja apliecības

turētājam, attiecībā uz kuru ir pieņemts šāds lēmums, ir pastāvīgā dzīvesvieta šīs direktīvas 12. panta pirmās daļas izpratnē. Proti, vienīgi dalībvalsts, kas ir pieņēmusi lēmumu par transportlīdzekļa vadīšanas tiesību atņemšanu uz laiku, ir kompetenta savā teritorijā nodrošināt šāda lēmuma izpildi pat situācijā, kad tā adresāta pastāvīgā dzīvesvieta ir citā dalībvalstī.

- 32 No tā izriet, ka iesniedzējtiesas norādītajam apstāklim, ka HV bija Bulgārijas iestāžu izsniegta vadītāja apliecība, pirms dalībvalsts, kurā ir viņa pastāvīgā dzīvesvieta, saskaņā ar Direktīvas 2006/126 11. panta 1. punktu veiktās apmaiņas rezultātā bija tam izsniegusi vadītāja apliecību, kuras turētājs viņš bija pamatlietas faktu norises laikā, nav nozīmes, lai noteiktu, vai attiecībā uz HV pieņemtais lēmums par transportlīdzekļa vadīšanas tiesību atņemšanu uz laiku sakarā ar viņa izdarīto tiesību pārkāpumu Bulgārijas teritorijā, ir izpildāms Spānijas teritorijā.
- 33 Šajā kontekstā tomēr ir jāpiebilst, ka Direktīvas 2006/126 15. panta pirmais teikums liek dalībvalstīm savstarpēji palīdzēt īstenot šo direktīvu un apmainīties ar informāciju par vadītāju apliecībām, kuras tās ir izsniegušas, apmainījušas, aizvietojušas, atjaunojušas vai atņēmušas.
- 34 Šī tiesību norma var veicināt dalībvalstī, kas nav attiecīgās personas pastāvīgās dzīvesvietas dalībvalsts, pieņemta lēmuma par transportlīdzekļa vadīšanas tiesību atņemšanu uz laiku faktiski izpildi. Proti, pēc šīs dalībvalsts lūguma un saskaņā ar Direktīvas 2006/126 I pielikuma 3. iedaļas trešā teikuma a) punkta 13. un 14. pozīciju, kā arī 4. iedaļas a) punktu parastās dzīvesvietas dalībvalsts var transportlīdzekļa vadītāja apliecībā fiksēt iespējamās atzīmes par transportlīdzekļa vadīšanas aizliegumu minētās dalībvalsts teritorijā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2021. gada 29. aprīlis, *Stadt Pforzheim* (Atzīmes uz vadītāja apliecības), C-56/20, EU:C:2021:333, 45. un 46. punkts).
- 35 Ņemot vērā iepriekš minēto, uz otro jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas 2006/126 11. panta 2. punkta un 4. punkta otrās daļas noteikumi, lasot tos kopsakarā, ir jāinterpretē tādējādi, ka saskaņā ar tiem dalībvalstī, kurā ir šis dalībvalsts izsniegta vadītāja apliecības turētāja pastāvīgā dzīvesvieta, ir atļauts neatzīt un neizpildīt savā teritorijā lēmumu, ar kuru uz laiku tiek atņemtas tiesības vadīt mehānisko transportlīdzekli un kuru cita dalībvalsts ir pieņēmusi pret šo turētāju par šīs valsts teritorijā izdarītu ceļu satiksmes noteikumu pārkāpumu, tostarp, ja šī vadītāja apliecība ir izdota apmaiņā pret vadītāja apliecību, kas iepriekš izdota dalībvalstī, kurā izdarīts minētais ceļu satiksmes noteikumu pārkāpums.

Par pirmo jautājumu

- 36 Ņemot vērā uz otro jautājumu sniegto atbildi un to, ka vienīgi Direktīvā 2006/126 tiek reglamentēta situācija, kurā dalībvalsts saskaņā ar savas valsts tiesību aktiem un prettiesisku rīcību tās teritorijā uz laiku atņem citas dalībvalsts izsniegta vadītāja apliecības turētāja tiesības vadīt transportlīdzekli, jo šādas atņemšanas uz laiku sekas attiecas tikai uz šo teritoriju, uz pirmo jautājumu nav jāatbild.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 37 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība izriet no tiesvedības, kas notiek iesniedzējtiesā, tāpēc tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (trešā palāta) nospriež:

Eiropas Parlamenta Direktīvas 2006/126/EK (2006. gada 20. decembris) par vadītāju apliecībām 11. panta 2. punkta un 4. punkta otrās daļas noteikumi, lasot tos kopsakarā,

ir jāinterpretē tādējādi, ka:

saskaņā ar tiem dalībvalstī, kurā ir šis dalībvalsts izsniegtas vadītāja apliecības turētāja pastāvīgā dzīvesvieta, ir atļauts neatzīt un neizpildīt savā teritorijā lēmumu, ar kuru uz laiku tiek atņemtas tiesības vadīt mehānisko transportlīdzekli un kuru cita dalībvalsts ir pieņēmusi pret šo turētāju par šīs valsts teritorijā izdarītu ceļu satiksmes noteikumu pārkāpumu, tostarp, ja šī vadītāja apliecība ir izdota apmaiņā pret vadītāja apliecību, kas iepriekš izdota dalībvalstī, kurā izdarīts minētais ceļu satiksmes noteikumu pārkāpums.

[Paraksti]